

надолу въ такъвъ мракъ, затова поканихме двамата си нови другари да си полегнатъ край огъня и подрѣмнатъ, пѣкъ и коньтъ да си почине.

Въ зори трѣгнахме и стигнахме неочаквано рано въ селото, кждето безпокойно ни чакаха нашитѣ, които едва всрѣдъ нощъ стигнали. Веднага пристигна и лѣкарьтъ, който направи инжекция противъ тетанусъ, привърза раната и ни успокои: нараняването било подочно, и костьта не била закачена опасно.

Но великденския си маршрутъ не можахме да изпълнимъ напълно. Чаровниятъ Алабакъ остана този пжтъ непосетенъ. Като се провирахме подъ него изъ китния Елли-деренски проломъ, дадохме му дума, че ще го посетимъ и не го излъгахме. Следъ две-три години, и пакъ на Великдень възкачихме дръзкия Алабакъ откъмъ не по-малко дръзкитѣ Дѣдо Милеви скали.

Ранениятъ другарь покуца изъ софийскитѣ улици две-три недѣли и пакъ трѣгна по планинитѣ.

